

**MŮJ
SMUTNÝ
SVĚT**

**Petra
Karasová**

Petra Karasová

MŮJ SMUTNÝ SVĚT

Kapitola 1 (říjen 2010)

„Můžeš mi laskavě říct, co tě to napadlo? Vzít si jen tak peníze na dojíždění do školy a jet za ně do Prahy? Víš, jaký jsme o tebe měli strach?“

Smutně sklápím hlavu, nemá smysl na tohle mamce něco odpovídat. Jen tiše hlesnu:

„Promiň.“

„To je všechno? Promiň?“

„Já nevím, prostě jsem jen chtěla vidět Michala, nic víc.“

„Ale stejně jsi ho neviděla nebo ano?“

Zavrtím hlavou.

„Tenhle týden budeš u nás, babička jela do Brna za kamarádkou. Ale běda ti, jestli ještě někdy provedeš takovou blbost.“

Vstávám od stolu a беру si tašku, kterou jsem včera měla s sebou v Praze. Mám v ní jen peněženku s doklady, zápisník, MP3ku a pití.

„Mami a nemohla bych si místo školy dojet k babičce pro školní věci? Vždyť bez učebnic a svých poznámek tam budu zbytečně.“

„Ne! Budeš si psát do zápisníku a pak si to přepíšeš do těch svých desek, učebnice si půjčíš.“

„Dobře, tak tam pojedu až odpoledne se strejdou.“

Oblékám si podzimní bundu, obouvám se a jdu do školy.

Jsem to ale husa blbá, takovejhle průser udělat. Sama nevím, co mě to popadlo, přece mi muselo být jasné, že Michala nepotkám. Ano, vím sice, ve které pražské čtvrti bydlí, ale i tak byla šance na setkání s ním nulová. No jo. V poslední době mi vůbec přijde, že dělám jen samý průsery. Že by to bylo tím novým práškem? Nevím, proč mi psychiatr nenechal ten starý. Asi mu řeknu, aby mi ho vrátil, vyhovoval mi líp. To už jsem u školy.

Celé dopoledne mi utíká pomalu, stránky v zápisníku se rychle plní mými poznámkami. Naštěstí nám na střední škole už nikdo naše poznámky z hodin nekontroluje, takže nevádí, že si je píšu teď sem a večer si je přepíšu. Od prváku si zápisky píšu na volné listy ze starých sešitů a vkládám je do fólií a ty do velkých desek. Ušetřím tak za sešity a zužitkuju volné listy těch starých. Když skončí vyučování, dojdu si na oběd a pak jdu opět k rodičům.

V půl čtvrté odjíždím s mým strejdou k babičce. Sbalím si u ní věci do školy, nějaké oblečení a kosmetiku a pak jedu autobusem domů. Cestou se už stmívá, a když dorazím k rodičům, je už úplná tma. Mamka mi po večeři připraví na přespávání postel v jídelně a já si po sprše jdu lehnout, jsem už unavená, zápisky z dnešního vyučování si přepíšu zítra. Dlouho se neklidně převaluji, než konečně usnu.

Kapitola 2

Týden u rodičů mi utekl celkem rychle. Musím říct, že z návratu babičky od kamarádky jsem měla strach, bála jsem se jejích výčitek, ale nakonec to proběhlo celkem v pohodě. Rozhodně to přijala líp než to, že jsem o prázdninách prodala mobil. Nový jsem samozřejmě nedostala, takže teď jsem bez mobilu. První týden mi to přišlo divné, ale už jsem si zvykla. Mamka mi slíbila, že když za půl roku odmaturuju na první pokus, tak mi nějaký koupí a když nebudu mít na maturitním vysvědčení žádnou trojku, tak dostanu i notebook. Maturitní otázky se proto učím už od září, kdy nám je začali postupně dávat. Jsem ráda, že nemusím maturovat z matematiky, to bych nedala. Stejně jsem zvědavá, jaká ta slavná státní maturita bude.

Jelikož se blíží komunální volby, má teď Michal na svém facebooku ohledně toho plno příspěvků. Ještě, že ten notebook zatím nemám, to bych tam asi byla pořád a na učení bych kašlala. Jeden můj spolužák má kvůli tomu, že mám Michala ráda, ze mě legraci. No jo, je to celebrita, ale proč bych ho nemohla milovat?

Cestou domů jsem se v autobuse začetla do mého oblíbeného časopisu Dívka, zaujal mě tam článek „Přijmi sama sebe“. Jo, kéž by

to šlo. Je to sice už rok, co jsem se dozvěděla svojí diagnózu, ale pořád se s tím, že mám schizoafektivní poruchu nemůžu smířit. Ano, beru sice léky, takže už nemám „slyšiny“ a nemyslím si, že mě Michal miluje, ale stejně si připadám taková... zbytečná... mám pocit, že na tomhle světě nemám žádnou roli, že jsem pro ostatní jen přítěž. Pozoruji kapky, stékající po oknech autobusu a z očí mi mimoděk ukápnou slza, kterou si rychle stírám.

Kapitola 3 (únor 2011)

Rodiče před dvěma dny odjeli na týden do lázní, a tak jsem s babičkou u nich doma, aby babička hlídala Honzíka. Jsem ráda, že aspoň týden nemusím do školy dojíždět a budu si moct trochu přispat. Dneska večer budou v televizi dávat můj oblíbený film, ta se chci dívat. Je tři čtvrtě na osm, mám ještě chvíli čas a tak si sedám do křesla v obýváku a dívám se na Michalovu fotku, kterou stále nosím v zápisníku. Musím si ještě odskočit. Když se vracím, zjišťuju, že babička obývací zamkla.

„Babi, prosím tě, odemkni obejvák, já se chci dívat na film, aspoň do devíti, prosím.“

„Ne, jdi spát, sice je sobota, ale Honzíka by to světlo z obývací rušilo.“

„Tak mi aspoň dovol si tam dojít pro zápisník“.

„Ne, jdi spát, jednou snad usneš bez té fotky, ne?“

Začíná být naštvaná. Babička dobře ví, že se mi v poslední době těžko usíná a že jediný, co mi pomůže usnout, je čumění na Michalovu fotku. Řeknu důrazněji:

„Pusť mě tam!“

„Už jsem řekla ne!“

„Já ale potřebuju to fotku!“ trvám si na svém

„Ne!“

Nevím proč, ale vztek ve mně narůstá čím dál tím víc. Uklidni se, o nic nejde, šeptá mi můj vlastní hlas v hlavě, ale já dělám pravý opak. Jdu do kuchyně, беру si ze šuplíku paličku na maso a začnu vši silou mlátit do plastové výplně dveří od obýváku.

„Přestaň!“

Babička se mne snaží zarazit, ale já ze sebe musím ten vztek vybit. Teprve když se ve výplni objeví díra, tak ze mě vztek náhle zcela vyprchá.

Je mi jasné, co babička teď udělá – zavolá na psychiatrii, a odvezou mě do nemocnice. Ale mě už je teď všechno jedno. Je mi fuk, že v pondělí nebudu s ostatními na natáčení maturitního videa, je mi jedno, že se budou muset dveře opravit, nic mě teď nezajímá. Asi za pět minut si pro mě opravdu sanitka přijela. Obrátím se ještě na babičku a odevzdaně řeknu:

„Babi, přijď za mnou zítra a přines mi aspoň oblečení na den, zbytek ti pak řeknu.“

Cestou mi teprve začíná docházet, co jsem to provedla. Na oddělení mi pro sichr píchli injekci na uklidnění, i když teď už jsem klidná. Sestra mě odvede na pokoj a já chvíli usínám.

Druhý den za mnou babička přišla a přinesla mi oblečení, protože mě přijímali jen v noční košili a županu.

„Moc mě to mrzí, nevím, co to do mě vjelo. Asi jak jsem ve stresu z maturity, tak jsem to prostě nějak potřebovala ventilovat,“ pláču.

„Já vím, Pavlíčko, ale neboj, dveře se správi a nikomu se nic vážného nestalo. Asi tu teď pár týdnů budeš, ale uděláme všechno pro to, aby ses dostala co nejdřív domů.“

„Víš babi, ono to možná je i tím práškem, co mi doktor změnil na podzim, moc mi nevyhovuje.“

„Tak to řekni doktorům, určitě ti to vrátí na ten původní. Víím, že s ním jsi byla v pohodě.“

Ještě nadiktuju babičce seznam věcí, které mi má přinést, a pak se jdu obléknout.

Dny v nemocnici mi utíkají pomalu. Chodím sice na stacionář, ale i tak je to tu jednotvárné a nudné. Pravda, občas se při povídání s ostatními pacientkami zasmějeme, ale jinak už se těším, až budu zase doma. Nejhorší je, že budu muset dohánět učivo. Mamka mi sice přinesla desky s učením a jednou za týden mi nosí ofocené poznámky jedné kamarádky ze třídy, ale i tak to budu muset dohánět. Jsem ráda, že mi aspoň změnili ten lék na původní, cítím se po něm opravdu lépe. Když je po necelých třech týdnech vizita, pan primář mi oznámí:

„Myslím, že už je váš stav stabilizovaný, zítra vás propustíme domů.“